

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **T. a.s.**, proti žalované **České obchodní inspekci, ústřednímu inspektorátu**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 20. 5. 2004, čj. 2249/3200/2003/2004/Šu/Št, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 Ca 191/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2005, č. j. 11 Ca 191/2004 - 30,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ústředního ředitele České obchodní inspekce (dále též „ústřední ředitel“) uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Zlín ze dne 23. 2. 2004, čj. II/340237/3200/2003/Há, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 10 000 Kč za porušení povinnosti podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Porušení povinnosti se měl žalobce dopustit tím, že v postavení prodávajícího u tarifů a dalších poskytovaných spotřebitelských služeb stanovil cenu bez daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“); ceny bez DPH byly konkrétně zjištěny u T. S., T. 20 S., Z. Č., T. H. a takto poskytnutá informace o ceně vzbuzovala zdání, že cena je nižší než ve skutečnosti.

Ústřední ředitel dále uvedl, že správní delikt byl žalobci bezpečně prokázán, když kontrolou České obchodní inspekce provedenou dne 18. 9. 2003 v provozovně žalobce na adrese tř. 3. května 1170, Zlín, bylo zjištěno, že žalobce je prodávajícím ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, a ve volně přístupných cenících byly ceny výše uvedených tarifů uvedeny pouze bez DPH. Tím žalobce porušil povinnost prodávajícího podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť informace o ceně byla neúplná a vzbuzovala dojem, že cena je nižší než ve skutečnosti. Odvolací orgán se ztotožnil s odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí s tím, že v daném případě byly informace o ceně poskytnuty formou závazných ceníků volně přístupných spotřebitelům na provozovně. Podle § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), je prodávající při prodeji spotřebního zboží konečnému spotřebiteli povinen označit zboží cenou platnou v době nabídky a vztahenou k prodávánému jednotkovému množství a určeným podmínkám, nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona o cenách stanoví, že podle určených podmínek může být součástí ceny mj. i příslušná daň. Žalobce sjednává cenu dohodou podle § 2 odst. 2 druhé věty zákona o cenách; dohoda o ceně tedy vznikne tím, že kupující zaplatí bezprostředně před převzetím nebo po převzetí zboží cenu ve výši požadované prodávajícím. Nejedná se tedy o dohodu o způsobu, jakým bude cena vytvořena za podmínky, že tento způsob cenu dodatečně určuje. Žalobce navíc v odvolání nevyvracel kontrolní zjištění ani neuvedl žádné skutečnosti, které by vedly odvolací orgán k jinému posouzení věci. Odvolací orgán se ztotožnil s právní kvalifikací jednání i s vyměřenou výší pokuty, jež byla stanovena na spodní hranici zákonné sazby a podle názoru odvolacího orgánu zcela odpovídá závažnosti správního deliktu spočívajícího v omezení spotřebitelova práva na jednoznačnou informaci o ceně, množství poskytovaných služeb a oslovených spotřebitelů, nižší společenské nebezpečnosti, neboť údaj o ceně obsahoval upozornění, že se jedná o ceny bez DPH, jakož i zásadě přiměřenosti.

Rozsudkem Městského soudu Praze ze dne 19. 4. 2005, č. j. 11 Ca 191/2004 - 30, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí. Soud uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce uváděl v cenících ceny služeb bez DPH. Ačkoliv žalobce uváděl rovněž procentuální výši této daně, má soud za to, že žalobce uváděním ceny bez DPH vyvolával u zákazníků dojem, že cena služeb je nižší než ve skutečnosti. Poznámky o nutnosti připočíst pětiprocentní DPH byly v cenících uvedeny mimo údaj o ceně služby malými písmeny a nutily zákazníka provádět výpočet konečné ceny služby. Takový postup není podle soudu správný; soud poukázal na to, že v některých případech navíc žalobce uváděl cenu správným postupem jako cenu konečnou včetně DPH, čímž zákazníka nutil porovnávat při zjišťování konečné ceny konkrétní služby či pro porovnání cen různých služeb se složitě orientovat a vždy se znovu ujišťovat, zda je cena včetně DPH či nikoliv. Soud shledal zákonnou aplikaci § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele a zákona o cenách a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Neúplná informace o ceně není podle žalobce porušením § 12 zákona o ochraně spotřebitele, pokud prodávající u neúplných cen řádně spotřebitele informuje o tom, že ve skutečnosti bude celková cena zaplacená spotřebitelem vyšší, čímž poskytne spotřebiteli informaci, jež u něj nemůže vzbudit zdání nižší ceny než ve skutečnosti a žalobce tedy dostal své informační povinnosti podle citovaného ustanovení. Žalobce je přesvědčen, že spotřebiteli poskytuje potřebné a dostatečné informace, aby měl spotřebitel vždy jasnou informaci o tom, že se jedná o cenu, k níž bude ještě připočtena DPH. Podle žalobce nemohla cena uvedená v letácích

ve spotřebiteli vzbudit zdání, že je nižší než cena, kterou nakonec zaplatí. Uváděním ceny bez DPH s upozorněním, že se jedná o cenu bez DPH, nemůže u spotřebitele vyvolávat dojem, že k ceně již nebude nic připočteno, a tedy se nejedná o porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Stěžovatel je přesvědčen, že bylo dostačující, když u příslušné ceny bylo uvedeno, že je k této ceně ještě zapotřebí připočíst DPH. Žalovaná i soud prvního stupně tak nesprávně posoudily právní otázku porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť stěžovatel uvedeným jednáním toto ustanovení neporušil, když u cen uváděných bez DPH – a podle žalované tedy neúplných – vždy a řádně upozornil spotřebitele na skutečnost, že cena je uvedena bez DPH a tedy ve spotřebiteli nemohl vzbudit zdání, že cena je nižší než ve skutečnosti, neboť průměrný spotřebitel si je vědom toho, že je vždy plátcem příslušné DPH a že k ceně uvedené bez DPH bude příslušná daň připočtena a že cena bude tedy při úhradě vyšší o tuto částku odpovídající DPH. Proto stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2005, č. j. 11 Ca 191/2004 - 30, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti trvá na tom, že stěžovatel porušil povinnost prodávajícího podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť poskytnutí informace o ceně bez DPH je porušením tohoto ustanovení. Proávající musí spotřebitele informovat o částce konečné. V daném případě byla DPH uvedena pod ceníkem drobnějším písmem formou poznámky; taková informace o ceně vzbuzovala účinek nižší ceny, jenž nesmí být u spotřebitele vyvolán. Není povinností průměrného spotřebitele v ceníku služeb hledat, zda je cena uvedená u tarifů již konečná nebo zda je třeba dopočítat DPH a v jaké výši; spotřebitele nelze nutit, aby si cenu dopočítal sám. Proto žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvod odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena.

Stěžovatel vytýká rozhodnutí žalované i rozsudku soudu prvního stupně nesprávné posouzení otázky aplikace § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť je přesvědčen, že uváděním cen bez DPH s poznámkou, že k cenám je zapotřebí připočíst DPH povinnost uvedenou v tomto ustanovení neporušil. Podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit. Podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele nesmí informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem žalované i s názorem Městského soudu v Praze, že uvádění informací o ceně bez DPH bylo porušením citovaného ustanovení, neboť cena uvedená žalobcem nebyla cenou konečnou, jak zmíněné ustanovení požaduje. Uvedené

označení ceny bylo způsobilé uvést spotřebitele v omyl, tím spíše pokud se v informačním letáku objevily rovněž ceny za jiné produkty, v nichž již byla zahrnuta DPH. Nelze pak spravedlivě požadovat po spotřebiteli, aby u každého výrobku či služby zkoumal, zda uvedená cena je již cenou konečnou, či zda je k ní zapotřebí připočíst DPH, a to v sazbě základní či snížené. V daném případě tedy žalovaná dospěla ke správnému závěru, že neuvedením konečné ceny, nýbrž ceny neobsahující DPH, byl porušen § 12 zákona o ochraně spotřebitele, ukládající prodejcům informovat spotřebitele o ceně nabízených výrobků v souladu s cenovými předpisy. Podle § 2 odst. 1 zákona o cenách může být součástí ceny mj. daň. Pokud tedy žalobce neuváděl cenu za nabízené služby zahrnující již DPH, porušil tím ustanovení § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, neboť uvedená cena vzbuzovala zdání, že je nižší než ve skutečnosti, což zákon zakazuje. Na základě těchto skutečností se tedy nelze ztotožnit s názorem stěžovatele, že své povinnosti uvádět konečnou cenu dostál tím, že v poznámce uvedl, že k ceně uvedené v letácích je zapotřebí ještě připočíst DPH. Žalovaná i soud prvního stupně tedy správného soudu správně aplikovaly § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť i podle názoru Nejvyššího uvedení ceny za žalobcem poskytované služby bez DPH bylo porušením tohoto ustanovení.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

